

[Albrechtsen]

digvis være: når man nu på den måde fjerner hele grundlaget, hvordan kan statsministeren så blive ved med overhovedet at overveje et ja til EF-pakken?

Statsministeren (Poul Schlüter):

Jeg synes, det er rigtigt for klarheds skyld at repetere det spørgsmål, hr. Albrechtsen har stillet. Det lyder:

»Mener regeringen, at der er noget som helst grundlag for overhovedet at overveje et dansk ja til EF-pakken, når der er lande, der drager vetoretten i tvivl?«

Jeg vil først sige: der har altid været lande, som drog vetoretten i tvivl, og som ikke var tilhængere af den; det er det, vi netop har diskuteret under de forrige spørgsmål. Men lad mig alligevel give en sammenhængende besvarelse for klarheds skyld.

Luxembourgforliget, der jo er fra 1966, er en politisk aftale, hvis hovedpunkt var, at de daværende seks medlemslande blev enige om at være uenige – sådan hed det. Fem af disse lande, nemlig Vesttyskland, Italien, Holland, Belgien og Luxembourg, ønskede dengang og har siden fastholdt ønsket om i alle tilfælde at gennemføre afstemninger, hvor der i henhold til traktaten kan træffes beslutning enten med simpelt flertal eller med kvalificeret flertal, og det er et jævnlige tilbagevendende træk i EF-debatten, at et eller flere af disse lande giver udtryk for sådanne synspunkter, for det er jo deres synspunkt. Det hørte vi også, da man forhandlede om Genscher-Colombo-planen og om den såkaldte Doogerapport.

Men det er et lige så tilbagevendende tema i EF-debatten – og nu kommer det afgørende – at Frankrig, Storbritannien, Danmark, Irland og Grækenland finder, at der ikke bør gennemføres afstemninger, når et enkelt land påberåber sig vitale anliggender. Det forhold, at den nu så meget omtalte repræsentant for den hollandske regering har udtalt sig om Luxembourgforliget som angivet af hr. Albrechtsen, er der altså ikke noget som helst nyt i; det er et velkendt hollandsk synspunkt.

Vi kan altså slå fast, at da Luxembourgforliget ikke har været inddraget i drøftelserne under regeringskonferencen, hersker der ingen som helst tvivl: Luxembourgforligets status er den samme nu som før regeringskonferencen. Sådan er det.

Albrechtsen (VS):

Jo, der er det nye i det, at vi i markedsudvalget var blevet bibragt det indtryk, at nu måtte det evindelige angreb på vetoretten høre op, og det var altså et fejlagtigt indtryk, men så må vi i fællesskab håbe, at vetoretten holder, så længe vi er i EF.

Men statsministeren sagde før, at alle landene skal være enige, hvis vetoretten skal indskrænkes. Det er knap nok rigtigt. Nu nævnte statsministeren nogle lande, som er enige i at rykke til undsætning, hvis der kommer flertalsafstemninger, men der skal 23 stemmer til for at standse en flertalsafstemning, og vi står i den situation efter udvidelsen, at det er ret skrøbeligt, om man kan holde disse 23 stemmer. Vil statsministeren ikke erkende, at det faktisk er sådan, at det hviler på, at alle de lande, som statsministeren nævnedes, til enhver tid står fast, og at Danmark, hvis de ikke gør det, ikke alene er i stand til at fastholde vetoretten?

Statsministeren (Poul Schlüter):

Det er rigtigt, at det i en meget tidlig fase, nemlig på Milanotopmødet, blev drøftet, om man skulle ændre den almindelige forretningsorden i den forstand, at man overvejede at gå over til flertalsafstemninger på de meget almindelige temaer, men det blev forladt. En række lande gav udtryk for, at de ikke syntes, det var en god løsning. De ønskede en regeringskonference, der kunne forelægge traktatændringer, og det er det, der nu foreligger. Nu foreligger der et forhandlingsresultat, som alle kender, og som har den konsekvens, at de lande, der ellers kunne have haft interesse i at diskutere ændringer af forretningsordenen uformelt – og det var bl.a. England og Danmark – siger, at det nu ikke længere er aktuelt, og at vi nu står med et samlet forhandlingsresultat og nogle, om end ikke særlig betydningsfulde, ændringer i traktaten. Det er det, vi samler os om. Det andet er ikke længere aktuelt, og det bør det heller ikke være i hr. Albrechtsens fantasi.

Albrechtsen (VS):

Statsministeren er ikke meget oplagt til at besvare de spørgsmål, der stilles i dag. Jeg spurgte statsministeren, om det ikke er korrekt, når nu der er nogle lande, der begynder at angribe vetoretten meget aggressivt, og